20/12/2023

Ναυπάκτου Ιερόθεος: «Γάμος ομοφύλων» και «τεκνοθεσία»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου

«Γάμος ομοφύλων» και «τεκνοθεσία»

Του Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιεροθέου

Τό θέμα τῆς ὁμοφυλοφιλίας καί στήν Πατρίδα μας προχωρᾶ σταδιακά στόν «πολιτικό γάμο» τους, ὕστερα ἀπό ἀπαιτήσεις, ἴσως καί πιέσεις τῶν ἐνδιαφερομένων, μέ τήν παράλληλη ἀπαίτηση στό δικαίωμα τῆς υἱοθεσίας παιδιῶν, τήν τεκνοθεσία.

Ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἀκολουθεῖ τήν θεολογία της παραμένει πιστή στήν πάγια θέση της ὅτι εὐλογεῖ τόν ἑτερόφυλο γάμο μέ τό μυστήριό της, ἀπό τόν ὁποῖον γάμο συγκροτεῖται μιά οἰκογένεια, καρπός δέ τῆς ἀγάπης τῶν δύο αὐτῶν, τοῦ ἀνδρός καί τῆς γυναικός, εἶναι τά παιδιά. Κάθε ἄλλη σχέση εἶναι ἐκτός Χριστιανικοῦ γάμου.

Μέσα σέ μιά τέτοια εὐλογημένη σχέση ὑπάρχουν πρότυπα, πατέρας καί μητέρα, καί ὅπως εἶναι εὐνόητο, τό παιδί πού ἀναπτύσσεται σέ μιά οἰκογένεια γνωρίζει τούς ρόλους τῶν δύο φύλων πού θά παίξη ρόλο στήν ζωή του.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν παραμένει μόνο στήν ἐπευλόγηση τῆς ἀρχῆς τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς δύο ἑτεροφύλων μέ τό μυστήριο τοῦ γάμου, ἀλλά ποιμαίνει καί παιδαγωγεῖ ὅλη τήν οἰκογένεια γιά νά ἀναπτυχθῆ πνευματικά, σύμφωνα μέ τήν διαχρονική παράδοσή της, χωρίς, βέβαια, νά παραβιάζη τήν ἐλευθερία τους.

Γενικά τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι διπλό: ἀφ' ἑνός μέν νά ὁμολογῆ τήν ἀλήθεια τῆς πίστεως, ὅπως ἀποκαλύφθηκε ἀπό τόν Χριστό, ἀφ' ἑτέρου δέ νά ἀσκῆ ποιμαντική διακονία στούς πιστούς, στούς ἀθέους, τούς ἀνθρώπους ὅλων τῶν ἡλικιῶν, τούς ἑτεροφύλους, τούς ὁμοφύλους κλπ.

Ὡς πρός τό θέμα τῶν ὁμοφύλων πού ἀπασχολεῖ τήν σύγχρονη κοινωνία μας πρέπει νά τονισθῆ ὅτι ὅ,τι καί ἄν ὑποστηρίζεται ἀπό μερικούς, ἡ πραγματικότητα εἶναι ὅτι ὑπάρχουν μόνο δύο φῦλα ἀπό βιολογικῆς πλευρᾶς καί πολλοί «σεξουαλικοί προσανατολισμοί», ὅσα εἶναι καί τά πάθη τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ Πολιτεία ἀπό τό ἔτος 2015 νομοθέτησε τό σύμφωνο συμβίωσης τῶν ὁμοφύλων, ἀλλά αὐτήν τήν περίοδο στήν Πατρίδα μας γίνεται συζήτηση καί ἑτοιμάζεται νομοσχέδιο, ἀπό πληροφορίες, γιά τόν «πολιτικό γάμο» τῶν ὁμόφυλων ζευγαριῶν καί τήν τεκνοθεσία.

Ὅμως, ὁ γάμος προϋποθέτει ἀνδρόγυνο καί καρπός τῆς ἀγάπης τῶν συζύγων εἶναι τά παιδιά, τά ὁποῖα ζοῦν σέ ἕνα φυσικό περιβάλλον πού εἶναι ἡ οἰκογένεια στήν ὁποία ὑπάρχουν τά πρότυπα τῶν ρόλων τοῦ πατέρα καί τῆς μητέρας. Σέ αὐτό τό περιβάλλον θά ἀναπτυχθοῦν σωματικά, ψυχολογικά καί πνευματικά καί θά ἀντιμετωπίσουν ὅλες τίς κρίσεις τῆς ἡλικίας τους.

Ὁ «γάμος τῶν ὁμοφύλων» ὑπονομεύει τήν συγκρότηση τῆς οἰκογένειας, σύμφωνα μέ τόν περίφημο ὁρισμό τοῦ Ρωμαίου Μοδέστου τοῦ 3ου αἰώνα μ.Χ. ὅτι ὁ γάμος εἶναι «ἕνωσις ἀνδρός καί γυναικός, συγκλήρωσις τοῦ βίου παντός, θείου τε καί ἀνθρωπίνου δικαίου κοινωνία».

Αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ ἐνδεχόμενη θέσπιση «γάμου ὁμοφύλων», ἐκτός ἀπό τήν διάσπαση τῆς οἰκογένειας, θά δημιουργήση δύο σοβαρά προβλήματα.

Τό πρῶτον πρόβλημα εἶναι ἡ τεκνοθεσία, ἡ υἱοθεσία τέκνων, ἡ ὁποία παραβλέπει τό λεγόμενον «συμφέρον τοῦ παιδιοῦ». Τό παιδί δικαιοῦται νά ζῆ σέ οἰκογένεια καί νά ἔχη κατάλληλους γονεῖς, πατέρα καί μητέρα, καί μάλιστα «τροφό μητέρα» καί

προστασία-ἀσφάλεια ἀπό πατέρα μέ ὅλη τήν ἀγωγή πού θά τοῦ προσφέρουν.

Ὁ Ζάν Πιαζέ, εἰσηγητής τῆς ἀναπτυξιακῆς ψυχολογίας, κάνει λόγο γιά τά τέσσερα στάδια τῆς ἀνάπτυξης τῶν παιδιῶν, δηλαδή τό «αἰσθησιοκινητικό στάδιο» (ἀπό τήν γέννηση μέχρι 2 ἐτῶν), τό «προσυλλογιστικό στάδιο» (2-7 ἐτῶν), τό «στάδιο τῆς συγκεκριμένης σκέψης» (7-11 ἐτῶν), τό «στάδιο τῆς τυπικῆς σκέψης» (11-16 ἐτῶν) πού συνδέεται μέ τήν ἐφηβεία. Καί μαζί μέ τήν ἀναπτυξιακή ψυχολογία συνδέονται καί τά στάδια τῆς «ταυτότητας καί τῆς διαταραχῆς-δυσφορίας τοῦ φύλου».

Εἶναι φανερόν ὅτι τό κάθε παιδί σέ ὅλη αὐτή τήν διαδικασία τῆς ἀνάπτυξής του πού εἶναι μερικές φορές θυελλώδης, χρειάζεται ἕνα ἤρεμο οἰκογενειακό περιβάλλον, καί βεβαίως ἕνα περιβάλλον στό ὁποῖο θά ὑπάρχη μητέρα καί πατέρας γιά νά βλέπη τούς ἰδιαίτερους ρόλους τούς ὁποίους ἔχει ὁ καθένας στήν ζωή.

Αὐτό ἔχει σχέση μέ τά «δικαιώματα» τοῦ παιδιοῦ καί τό «συμφέρον» του.

Στήν «Διεθνή Σύμβαση γιά τά Δικαιώματα τοῦ παιδιοῦ» τοῦ ΟΗΕ (20-11-1989), ἡ ὁποία κυρώθηκε ἀπό τήν Χώρα μας μέ τόν Ν. 2101 τῆς 2/2 Δεκεμβρίου 1992 ὅπου ἀναφέρεται «τό συμφέρον τοῦ παιδιοῦ». Στό ἄρθρο 21 γίνεται λόγος γιά τήν υἱοθεσία γιά τό «συμφέρον τοῦ παιδιοῦ». Μεταξύ τῶν ἄλλων ρυθμίζεται ὅτι ἡ υἱοθεσία ἐπιτρέπεται ἀπό τίς ἁρμόδιες ἀρχές ἐάν «εἶναι δυνατή ἐν ὄψει τῆς καταστάσεως τοῦ παιδιοῦ σέ σχέση μέ τόν πατέρα καί τήν μητέρα του, τούς συγγενεῖς καί τούς νομίμους ἐκπροσώπους τους», καθώς ἐπίσης γιά τό ἐξωτερικό σέ «μιά ἀνάδοχη ἤ σέ μιά υἱοθετοῦσα οἰκογένεια».

Αὐτό σημαίνει ὅτι «τό συμφέρον τοῦ παιδιοῦ» γιά τήν ἀνάπτυξή του προϋποθέτει τό νά ζῆ σέ οἰκογένεια, μέ τούς ρόλους τοῦ πατέρα καί τῆς μητέρας, ἄνδρα καί γυναίκας, διαφορετικά παραβιάζεται αὐτή ἡ Διεθνής Σύμβαση γιά τά Δικαιώματα τοῦ παιδιοῦ.

Ἄν ἡ Πολιτεία προχωρήσει στήν θέσπιση «πολιτικοῦ γάμου τῶν ὁμόφυλων ζευγαριῶν» χωρίς θέσπιση δικαιώματος υἱοθεσίας παιδιῶν, τότε ἡ Χώρα μας θά καταδικαστῆ ἀπό τό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων γιά ἀθέμιτη διάκριση σέ βάρος τῶν «ζευγαριῶν τοῦ ἰδίου φύλου», ὅπως ἐπισημαίνει ὀρθῶς ὁ Εἰδικός Νομικός Σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κ. Θεόδωρος Παπαγεωργίου, σέ περισπούδαστο ἄρθρο του.

Ἐκτός καί ἄν ἐν γνώσει του ὁ Ἕλληνας νομοθέτης προχωρήση σέ νομοθέτηση μόνον τοῦ λεγομένου «γάμου τῶν ὁμοφύλων», ὥστε ἀργότερα, ὅταν καταδικαστῆ ἡ Χώρα μας, νά θεσπισθῆ «ὑποχρεωτικά» καί τό δικαίωμα τῶν ὁμοφύλων νά υἱοθετήσουν παιδιά. Δέν νομίζω ὅτι θά εἶναι εἰλικρινής μιά τέτοια προσπάθεια μέ

ἀπόκρυψη σκοποῦ!

Τό δεύτερον πρόβλημα εἶναι τό θέμα τῆς λεγόμενης «παρένθετης μητέρας», ὅπως λέγεται ἀπό μερικούς, ὅτι δηλαδή τά «ὁμόφυλα ζευγάρια» θά προσλάβουν ἄλλες γυναῖκες προκειμένου νά παραχωρήσουν τήν μήτρα τους γιά νά κυοφορήσουν παιδιά καί ἔπειτα νά τά δώσουν σέ αὐτούς νά τά μεγαλώσουν.

Αὐτό, πέρα ἀπό πολλά βιοηθικά διλήμματα, εἰσάγει καί μιά ὀπισθοδρομική πρακτική ἡ ὁποία θεωρεῖ τήν γυναίκα ὡς μιά «παιδοποιητική μηχανή», πράγμα πού συνιστᾶ τήν ὑποτίμηση τῆς γυναίκας ὡς ἀνθρώπου καί τήν παραθεώρηση τῆς μητρότητάς της, ὑπενθυμίζοντας ἀρχαῖες ἀντιλήψεις, σύμφωνα μέ τίς ὁποῖες ἡ γυναίκα ἐθεωρεῖτο ἕνα res-πράγμα.

Ἐννοεῖται ὅτι τό Κοινοβούλιο, τό ὁποῖο κάθε χρόνο ἀρχίζει τίς ἐργασίες του μέ ἁγιασμό ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καί τά ἐπί μέρους μέλη του, πρέπει νά ἔχουν τήν εὐαισθησία μέ τούς νόμους πού θεσπίζουν νά μή καλύπτουν ἁπλῶς τίς ἀνάγκες μερικῶν πολιτῶν καί νά ἐνδίδουν στίς προτιμήσεις τους, ἀλλά νά παιδαγωγοῦν τούς πολίτες ὥστε αὐτοί νά κυριαρχοῦν πάνω στά πάθη τους καί νά εἶναι ὠφέλιμοι στήν κοινωνία, ἀλλά καί ὑπεύθυνοι γιά τό μέλλον τῆς Πατρίδας μας.

Δυστυχῶς, ὑπάρχει μιά μερίδα ἀνθρώπων πού ἐπιδιώκουν τό δικό τους συμφέρον καί ἀγνοοῦν τό «συμφέρον» τῶν υἱοθετημένων παιδιῶν μέ τέτοιες προϋποθέσεις, τά ὁποῖα, μάλιστα, θά σηκώσουν δισβάστακτα βάρη ἀπό μερίδα συμμαθητῶν καί φίλων τους, μέ ἀποτελέσματα ἀρνητικά γιά τήν ὑπόλοιπη ζωή τους.

Ἑπομένως, πέρα ἀπό ὅλα τά ἄλλα, ὀφείλουμε σεβασμό τόσο στό παρελθόν ὅσο καί στό μέλλον καί ἔχουμε εὐθύνη γι’ αὐτό.